

Days of Hesed

”אֵלֶּה הָיוּ יָמֵי חֶסֶד, ” שָׁמַעְתִּי פַעַם אוֹמְרִים
בְּיָמַי בְּדִידוּת וְצַעַר בְּרָחוּב שֶׁל חֶרֶף.
גַּם לְיָמַי חֶסֶד צָרִיכִים לְפָחוּת שָׁנִים,
נוֹתֵן הַחֶסֶד וְהַמְקַבֵּל אוֹתוֹ.
כְּשֶׁהֵם נִפְרָדִים גַּם הַחֶסֶד לֹא נִשָּׂאֵר
אוֹ נִשְׁפָּךְ לְרָחוּב כְּמוֹ מִשְׁבֵּר צְנוּר.

“Those were days of *hesed*,” I heard them say once
on a winter street during days of loneliness and pain.
Even for days of *hesed* we need at least two,
one to give *hesed* and one to receive it.
When they are separated the *hesed* does not abide
or it is spilled into the street as if from a broken pipe.

דְּתוֹת לֹא עוֹשׂוֹת חֶסֶד, הֵן רַק מְזַכְּרוֹת
זְמַן רִיק, בְּפַעְמוֹן, בְּקִרְיַת מוֹאֲזִין,
בְּצוֹפֵר וּבְשׁוֹפֵר וּבְנִקִּישׁוֹת בְּדִלָּת
בְּיָמַי סְלִיחוֹת. אֶת הָאֱלֹהִים אֵינֶן
יְכוֹלוֹת לְהִזְכִּיר וְלֹא אֶת חֶסְדּוֹ.

Religions do not do *hesed*, they only inform
empty time, with a bell, with a muezzin’s call,
with a siren or a shofar, with knocks on the door
during days of penitence. Religions are not able
to inform either God or his *hesed*.

מִיּוֹם שֶׁבִּטְלוּ הַקִּרְבָּנוֹת
נִשָּׂאֵר כָּל אֶחָד עִם עֲצָמוֹ
לְהַקְרִיב.

Since the day that sacrifices ended
each person is left himself
to sacrifice.

Yehuda Amichai
Translated by Rabbi Steven Sager